

ANNETTE HESS

Η
ΔΙΕΡ
ΜΗ
ΝΕΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ 20 ΧΩΡΕΣ | BEST SELLER ΣΤΟ *DER SPIEGEL*

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 6.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η διερμηνείας**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Deutsches Haus

Από τις Εκδόσεις Ullstein Verlag, Βερολίνο 2018

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Annette Hess

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αλεξάνδρα Παύλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Laura Klynstra

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσάνα Λαδοπούλου, Βάσω Βύρρα

© Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: H. Armstrong Roberts/akg-images/ClassicStock, Rozochka/Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2020, 6.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3341-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3342-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ANNETTE HESS

Μετάφραση: Αλεξάνδρα Παύλου

Μέρος 1ο

Τη νύχτα είχε πιάσει πάλι φωτιά. Της ήρθε αμέσως η οσμή όταν βγήκε χωρίς πανωφόρι στον δρόμο, που, κυριακάτικα, ήταν ήσυχος και σκεπασμένος από μια λεπτή στρώση χιονιού. Τούτη τη φορά πρέπει να συνέβη πολύ κοντά στο σπίτι της. Η οξεία μυρωδιά ξεχώριζε καθαρά από κείνη της χειμωνιάτικης καταχνιάς: καρβουνιασμένο λάστιχο, καμένο ύφασμα, λιωμένο μέταλλο αλλά και καψαλισμένο δέρμα και μαλλί. Βλέπεις, μερικές μανάδες προστάτευαν με προβιές τα νεογέννητα παιδιά τους από το κρύο. Δεν ήταν η πρώτη φορά που η Εύα αναρωτιόταν ποιος, άραγε, ήταν ικανός για κάτι τέτοιο, ποιος ήταν αυτός που εδώ και κάμποσο καιρό εισέβαλλε στις πίσω αυλές των πολυκατοικιών κι έβαζε φωτιά στα παιδικά καρότσια που ήταν παραταγμένα στους διαδρόμους. *Κάποιος τρελός ή τίποτα παλιόπαιδα!* σκέφτονταν πολλοί. Ευτυχώς, μέχρι στιγμής, καμία από τις πυρκαγιές δεν είχε εξαπλωθεί στα κτίρια. Κανένας δεν είχε πάθει κακό έως τώρα. Πέρα από οικονομικής άποψης, φυσικά. Ένα καινούργιο παιδικό καρότσι κόστιζε στο Χέρτι 120 μάρκα. Δεν ήταν και λίγα για μια νέα οικογένεια.

Νέα οικογένεια, αντιλαλούσε η φράση μέσα στο κεφάλι της Εύας, η οποία βηματίζε νευρική πάνω κάτω στο πεζοδρόμιο. Έκανε παγωνιά. Αλλά η Εύα, παρότι φορούσε μόνο το καινούργιο ανοιχτογάλαζο μεταξωτό φόρεμά της, δεν κρύωνε – ιδρώνε

από την αναστάτωση. Βλέπεις, δεν περίμενε όποιον κι όποιον, αλλά την «ευτυχία της ζωής» της, όπως έλεγε κοροϊδευτικά η αδερφή της. Η Εύα περίμενε τον μέλλοντα σύζυγό της, ο οποίος σήμερα, την προτελευταία Κυριακή πριν από τα Χριστούγεννα, θα συστηνόταν για πρώτη φορά στην οικογένειά της. Τον είχαν καλέσει για μεσημεριανό φαγητό. Η Εύα κοίταξε το ρολόι της. Μία και τρία λεπτά. Ο Γίργκεν είχε καθυστερήσει.

Αραιά και πού, περνούσε κάποιο αυτοκίνητο με μικρή ταχύτητα. Άπειροι οδηγοί που έπαιρναν τα αμάξια τους μόνο τις Κυριακές. «Χιονάλιζε». Τη λέξη την είχε επινοήσει ο πατέρας της Εύας ειδικά για τούτο εδώ το καιρικό φαινόμενο: μικρά προνιόδια πάγου έπεφταν μέσα από τα σύννεφα. Θαρρείς κι εκεί πάνω κάποιος πλάνιζε ένα γιγάντιο κομμάτι πάγου. Κάποιος που όριζε τα πάντα. Η Εύα κοίταξε ψηλά, τον γκριζό ουρανό πάνω από τις ασπριδερές σκεπές. Και τότε αντιλήφθηκε ότι την παρακολουθούσαν: στο παράθυρο του πρώτου ορόφου, πάνω από την επιγραφή *Γερμανικό Μαγειρείο*, πάνω από τα γράμματα «αγ», έστεκε μια ανοιχτοκάστανη μορφή και κοιτούσε την Εύα. Η μητέρα της. Φάνταζε ανέκφραστη, αλλά η Εύα είχε την εντύπωση πως την αποχαιρετούσε. Η Εύα τής γύρισε γρήγορα την πλάτη. Ξεροκατάπιε. Αυτό της έλειπε τώρα. Να κλάψει.

Άνοιξε η πόρτα της ταβέρνας, και από μέσα βγήκε ο πατέρας της. Ενέπνεε εμπιστοσύνη, έτσι βαρύς που ήταν, με το λευκό του σακάκι. Αγνόησε την Εύα και άνοιξε την προθήκη στα δεξιά της πόρτας, για να κρεμάσει, δήθεν, νέο τιμοκατάλογο. Η Εύα, όμως, ήξερε πως ο νέος κατάλογος δε θα έβγαινε πριν από τις Απόκριες. Στην πραγματικότητα, ο πατέρας της ήταν γεμάτος έγνοια. Της είχε αδυναμία και περίμενε ζηλόφθονα τον άγνωστο άντρα. Η Εύα τον άκουσε να τραγουδάει σιγανά, προσποιούμενος ότι ήταν μια μέρα σαν όλες τις άλλες. Τραγουδούσε ένα από τα δημοτικά τραγούδια που απολάμβανε να παραλλάξει. Ωστόσο, ο Λούντβιχ Μπρουνς ήταν, προς λύπη του, ολωσ-

διόλου άμουσος: «Μ προς στην πύλη μουρμουράμε μέσα στην καλή χαρά. Κάτω από τη φλααα-μουριάα».

Στο παράθυρο δίπλα στη μητέρα της Εύας ξεπρόβαλε μια νεότερη γυναίκα με ανοιχτόξανθα κρεπαρισμένα μαλλιά. Άρχισε να γνέφει στην Εύα με υπερβάλλοντα ενθουσιασμό, αλλά, ακόμα και από αυτή την απόσταση, η Εύα διέκρινε πως ήταν θλιμμένη. Η ίδια, όμως, δεν αισθανόταν ένοχη για τίποτα. Είχε κάνει αρκετή υπομονή μήπως και η μεγάλη της αδερφή παντρευόταν πρώτη. Αλλά όταν η Άνεγκρετ έκλεισε τα 28 και, επιπλέον, άρχισε να παίρνει όλο και περισσότερα κιλά, η Εύα αποφάσισε, ύστερα από μυστική συμφωνία με τους γονείς της, να αγνοήσει τις συμβάσεις. Στο κάτω κάτω, κόντευε και η ίδια να γίνει μεγαλοκοπέλα. Ποτέ δεν την είχαν διεκδικήσει πολλοί μνηστήρες. Για την οικογένειά της, αυτό ήταν ακατανόητο, καθώς η Εύα έδειχνε υγιής και θηλυκή με τα γεμάτα χείλη της, τη λεπτή μύτη και τα μακριά φυσικά ξανθά μαλλιά, που τα έκοβε και τα χτένιζε μόνη, φτιάχνοντας έναν περίτεχνο κότσο. Τα μάτια της, όμως, έπαιρναν συχνά μιαν ανήσυχη έκφραση, θαρρείς και περιέμενε κάποια καταστροφή. Η Εύα είχε την υποψία πως αυτό απωθούσε τους άντρες.

Μία και πέντε. Πουθενά ο Γίργκεν. Αντί γι' αυτό, άνοιξε η εξώπορτα στα αριστερά της ταβέρνας. Η Εύα είδε τον μικρό της αδερφό να βγαίνει από μέσα. Ο Στέφαν δε φορούσε μπουφάν, κάτι που έκανε τη μητέρα της πάνω στο σπίτι να χτυπάει ανήσυχη το παράθυρο και να κουνάει τα χέρια. Αλλά ο Στέφαν κοιτούσε πεισματικά προς τα κάτω. Άλλωστε είχε φορέσει τον πορτοκαλί σκούφο του και τα ασορτί γάντια. Πίσω του τραβούσε ένα έλκηθρο και γύρω του χοροπηδούσε ο Πούρτσελ, το μαύρο μπασέ της οικογένειας, ένας ύπουλος σκύλος, τον οποίο, όμως, αγαπούσαν όλοι βαθιά.

«Βρομάει εδώ πέρα!» είπε ο Στέφαν. Η Εύα αναστέναξε. «Εσείς μου λείπατε τώρα... Αυτή η οικογένεια είναι κατάρα!»

Ο Στέφαν βάλθηκε να σέρνει το έλκηθρο πάνω κάτω στο πεζοδρόμιο, που ήταν καλυμμένο από ένα λεπτό στρώμα χιονιού. Ο Πούρτσελ μύριζε τη βάση ενός φανοστάτη στριφογυρίζοντας ανάστατος και ύστερα τα έκανε πάνω στο χιόνι. Ο σωρός άχνιζε. Οι λεπίδες του έλκηθρου γρατζουνούσαν την ασφαλτο και τις συνόδευε ο ήχος ενός φτυαριού, με το οποίο ο πατέρας φτυαριζε το χιόνι μπροστά από την εξώπορτα. Η Εύα τον είδε να πιάνει χαμηλά την πλάτη του και να μισοκλείνει τα μάτια. Ο πατέρας της πονούσε ξανά – κάτι που ουδέποτε θα παραδεχόταν. Ένα πρωί του Οκτώβρη, και αφού για καιρό τραβούσε «του λιναριού τα πάθη», όπως έλεγε, δεν μπορούσε να σηκωθεί από το κρεβάτι. Η Εύα είχε καλέσει ασθενοφόρο· στο δημοτικό νοσοκομείο τού είχαν κάνει ακτινογραφία, η οποία έδειξε κήλη του πηκτοειδούς πυρήνα. Είχε χειρουργηθεί, και ο γιατρός τον συμβούλεψε να κλείσει την ταβέρνα. Ο Λούντβιχ Μπρουνς δήλωσε πως είχε οικογένεια να θρέψει. Πώς θα το έκανε αυτό με την πενιχρή του σύνταξη; Προσπάθησαν να τον πείσουν να προσλάβει μάγειρα, για να μην είναι αναγκασμένος να στέκεται ο ίδιος στην κουζίνα. Ο Λούντβιχ, όμως, αρνήθηκε να αφήσει κάποιον ξένο να μπει στο βασιλείο του. Τελικά η λύση που βρέθηκε ήταν να μη σερβίρουν για μεσημέρι, και από το φθινόπωρο άνοιγαν μόνο τα βράδια. Έκτοτε ο τζίρος είχε πέσει σχεδόν στο μισό. Αλλά η πλάτη του Λούντβιχ ήταν σε καλύτερη κατάσταση. Ωστόσο, η Εύα ήξερε πως η μεγαλύτερη επιθυμία του πατέρα της ήταν να μπορέσει από την άνοιξη να ανοίγει και πάλι τα μεσημέρια. Ο Λούντβιχ Μπρουνς αγαπούσε τη δουλειά του, ένιωθε ικανοποίηση βλέποντας τις παρέες να περνούν καλά, να απολαμβάνουν το φαγητό και να φεύγουν για το σπίτι ευχαριστημένοι, χορτάτοι και ελαφρώς ζαλισμένοι. «Βοηθάω τους ανθρώπους να εναρμονίσουν σώμα και ψυχή», συνήθιζε να λέει, με τη μητέρα της Εύας να σχολιάζει αστεειυόμενη: «Όποιος στη ζωή δεν πάει ψηλά καταλήγει τον κάπελα να κάνει καλά». Η Εύα άρχισε να κρουώνει. Σταύρωσε τα χέρια και αισθάνθηκε ένα ρίγος. Ήλπιζε από τα βάθη της ψυχής της ο Γίργκεν να συμπεριφερό-

ταν στους γονείς της με σεβασμό. Μια δυο φορές έτυχε να τον δει να έχει μια δυσάρεστα υπεροπτική συμπεριφορά απέναντι σε σερβιτόρους ή πωλήτριες.

«Αστυνομία!» έβαλε μια φωνή ο Στέφαν. Φάνηκε να πλησιάζει ένα ασπρόμαυρο αυτοκίνητο που στη σκεπή είχε φάρο. Μέσα κάθονταν δύο άντρες με σκούρα μπλε στολή. Ο Στέφαν κοκάλωσε από δέος. Η Εύα σκέφτηκε πως οι αστυνομικοί σίγουρα ήταν καθ' οδόν για το κτίριο με το καμένο παιδικό καρότσι, προκειμένου να συλλέξουν στοιχεία και να ρωτήσουν τους ένοικους της πολυκατοικίας αν τη νύχτα είχε υποπέσει στην αντίληψή τους κάτι αξιόμμεπτο. Το όχημα πέρασε γλιστρώντας από μπροστά τους σχεδόν αθόρυβα. Οι δύο αστυνομικοί έκαναν ένα κοφτό νεύμα πρώτα στον Λούντβιχ και ύστερα στην Εύα. Όλοι γνωρίζονταν στη συνοικία. Το περιπολικό στη συνέχεια έστριψε στην οδό Κένιγκ. *Ναι. Μάλλον είχε πιάσει φωτιά στον οικισμό. Στη ροζ νεόδμητη πολυκατοικία. Εκεί μένουν κάμποσες οικογένειες. Νέες οικογένειες.*

Μία και δώδεκα λεπτά. *Δε θα έρθει. Το ξανασκέφτηκε. Θα μου τηλεφωνήσει αύριο και θα μου πει ότι δεν ταιριάζουμε. Δεν μπορούμε να γεφυρώσουμε την κοινωνική διαφορά των οικογενειών μας, αγαπητή Εύα.* Μπαφ! Ο Στέφαν τής πέταξε μια χιονόμπαλα, η οποία την πέτυχε ακριβώς στο στέρνο· το χιόνι γλιστρούσε παγωμένο μέσα στο ντεκολτέ της. Η Εύα άρπαξε τον Στέφαν από το πουλόβερ και τον τράβηξε προς το μέρος της. «Έχεις τρελαθεί; Το φόρεμα είναι ολοκαίνουργιο!» Ο Στέφαν έδειξε τα δόντια του, μια έκφραση που έπαιρνε όταν είχε τύψεις. Η Εύα ήθελε να τον κατασαδιάσει κι άλλο, αλλά εκείνη τη στιγμή φάνηκε στο τέλος του δρόμου το κίτρινο αμάξι του Γίργκεν. Η καρδιά της αναπήδησε σαν πανικόβλητο μωσχάρι. Καταράστηκε το αδύναμο νευρικό της σύστημα, για το οποίο, μάλιστα, είχε επισκεφθεί και γιατρό. *Ανάπνευσε ήρεμα*, είπε στον εαυτό της. Κάτι που δεν κατάφερε. Επειδή ξάφνου, κι ενώ το

αυτοκίνητο του Γίργκεν πλησίαζε, συνειδητοποίησε πως οι γονείς της δε θα πείθονταν με καμία δύναμη πως εκείνος θα έκανε την κόρη τους ευτυχισμένη. Ούτε καν με τα χρήματά του. Η Εύα διέκρινε το πρόσωπο του Γίργκεν πίσω από το παρμπρίζ. Έδειχνε κουρασμένος. Και σοβαρός. Δεν την κοιτούσε καν. Για μια φρικτή στιγμή, η Εύα σκέφτηκε ότι θα πατούσε γκάζι και θα συνέχιζε τον δρόμο του. Και τότε εκείνος φρέναρε. Ο Στέφαν αναφώνησε: «Μα αυτός έχει μαύρα μαλλιά, σαν τσιγγάνος!»

Ο Γίργκεν οδήγησε το αυτοκίνητο πολύ κοντά στο πεζοδρόμιο. Το λάστιχο στρίγκλιζε καθώς σερνόταν κατά μήκος του κράσπεδου. Ο Στέφαν έπιασε το χέρι της Εύας. Εκείνη ένιωθε το χιόνι να λιώνει στο ντεκολτέ της. Ο Γίργκεν έσβησε τη μηχανή κι έμεινε στο αυτοκίνητο για μια στιγμή ακόμα. Δε θα ξεχνούσε τούτη την εικόνα: τις δύο γυναίκες, μια χοντρή και μια κοντή, να στέκονται στο παράθυρο του πρώτου ορόφου, πάνω από τη λέξη «μαγειρείο», νομίζοντας εσφαλμένα πως ήταν αόρατες, το αγόρι με τα ορθάνοιχτα μάτια και το έλκνηρο, τον ογκώδη πατέρα με το φτυάρι, που έστεκε στην πόρτα της ταβέρνας έτοιμος για όλα. Τον κοιτούσαν όλοι σαν να ήταν κατηγορούμενος που εισερχόταν για πρώτη φορά στην αίθουσα του δικαστηρίου και κατευθυνόταν στο εδώλιο. Όλοι εκτός από την Εύα. Το δικό της βλέμμα ήταν γεμάτο ανήσυχη αγάπη.

Ο Γίργκεν ξεροκατάπιε, φόρεσε το καπέλο του κι έπιασε από τη θέση του συνοδηγού μιαν ανθοδέσμη τυλιγμένη σε μεταξόχαρτο. Κατέβηκε από το αμάξι και πήγε προς την Εύα. Έκανε να χαμογελάσει. Ξαφνικά, όμως, κάτι τον τσίμπησε στιγμιαία, αλλά οδυνηρά, στη γάμπα. Ένα μπασέ. «Πούρτσελ, σταμάτα, σταμάτα!» φώναξε η Εύα. «Στέφαν, πήγαινέ τον μέσα. Στο υπνοδωμάτιο!» Ο Στέφαν κάτι μουρμούρισε, αλλά τελικά έπιασε τον σκύλο, που αντιστεκόταν, και τον έβαλε στο σπίτι. Η Εύα και ο Γίργκεν κοιτάχτηκαν αμήχανα. Δεν ήξεραν ακριβώς πώς να χαιρετήσουν ο ένας τον άλλο κάτω από τα βλέμματα της οικογέν-

νειας της Εύας. Εντέλει έσφιξαν τα χέρια και μίλησαν ταυτόχρονα. «Λυπάμαι, είναι πολύ περίεργοι». «Τι επιτροπή υποδοχής είναι αυτή; Σε τι οφείλω την τιμή;» Όταν ο Γίργκεν άφησε το χέρι της Εύας, πατέρας, μητέρα και αδερφή εξαφανίστηκαν από τα παρατηρητήριά τους σαν κουνέλια που χώνονται στις τρύπες τους. Η Εύα και ο Γίργκεν έμειναν μόνοι. Ένας παγερός άνεμος σάρωνε τον δρόμο.

Η Εύα ρώτησε: «Έχεις όρεξη για χήνα;»

«Εδώ και μέρες δε σκέφτομαι τίποτε άλλο.»

«Αν τα πας καλά με τον μικρό μου αδερφό, θα τους πάρεις όλους με το μέρος σου.»

Γέλασαν και οι δύο, χωρίς να ξέρουν γιατί. Ο Γίργκεν κατευθύνθηκε προς την εξώπορτα της ταβέρνας, αλλά η Εύα τού έδειξε την πόρτα στα αριστερά, την είσοδο του σπιτιού. Δεν ήθελε να τον οδηγήσει μέσα από τη μισοσκότεινη σάλα με τη μυρωδιά της χυμένης μπίρας και της υγρής στάχτης. Έτσι, λοιπόν, ανέβηκαν στο διαμέρισμα, που βρισκόταν πάνω από την ταβέρνα, από τις γυαλισμένες με κερί σκάλες με το μαύρο γιγκλίδωμα. Το δίπατο σπίτι είχε χτιστεί από την αρχή μετά τον πόλεμο, καθώς είχε καταστραφεί ολοσχερώς στη διάρκεια μιας αεροπορικής επίθεσης στην πόλη. Το πρωί μετά την κόλαση, το μόνο που είχε απομείνει από το κτίριο ήταν η μακριά μπάρα, που έστεκε στο ύπαιθρο, εντελώς εκτεθειμένη στις καιρικές συνθήκες.

Πάνω, στην πόρτα του διαμερίσματος, περίμενε η μητέρα της Εύας. Στο πρόσωπό της ήταν ζωγραφισμένο εκείνο το χαμόγελο που συνήθως το προόριζε για τους θαμώνες της ταβέρνας. Το «ζαχαρένιο πρόσωπο» της, όπως το αποκαλούσε ο Στέφαν. Η Έντιτ Μπρουνς είχε φορέσει το κολιέ της με τη διπλή σειρά από γροανάτες αλλά και τα επίχρυσα σκουλαρίκια με τα κρεμαστά καλλιεργημένα μαργαριτάρια, καθώς και την ολόχρυση καρφίτσα σε σχήμα φύλλου τριφυλλιού. Η Έντιτ Μπρουνς έκανε επίδειξη όλων των κοσμημάτων της, κάτι που η Εύα δεν είχε ξαναδεί. Αυτό της έφερε στον νου το παραμύθι με το έλατο, που το

είχε διαβάσει στον Στέφαν. Το έλατο, που, μετά τη γιορτή των Χριστουγέννων, το αποθήκευαν στη σοφίτα για να το κάψουν στην αυλή την άνοιξη. Στα ξεραμένα κλαδιά του κρέμονταν ακόμα ξεχασμένα υπολείμματα της Παραμονής των Χριστουγέννων.

Εντάξει, τουλάχιστον ταιριάζουν με την προχριστουγεννιάτικη ατμόσφαιρα, σκέφτηκε η Εύα.

«Κύριε Σόρμαν, μα τι καιρός είναι αυτός που μας φέρατε; Τριαντάφυλλα μέσα στον Δεκέμβριο; Μα πού τα βρήκατε, κύριε Σόρμαν;»

«Σόρμαν τον λένε, μανούλα, με δύο “ο”!»

«Δώστε μου το καπέλο σας, κύριε Σόοορμαν».

Στο καθιστικό, που τις Κυριακές το χρησιμοποιούσαν και σαν τραπεζαρία, ο Λούντβιχ Μπρουνς υποδέχτηκε τον Γίργκεν κρατώντας την πιρούνα και το ψαλίδι πουλερικών. Για χαιρετισμό, έτεινε στον Γίργκεν τον δεξιό του καρπό. Ο Γίργκεν ζήτησε συγγνώμη. Το χιόνι. «Μην ανησυχείτε. Όλα είναι υπό έλεγχο. Η χήνα είναι μεγάλη, 7,5 κιλά. Χρειάζεται τον χρόνο της». Η Άνεγκρετ, που έστεκε στο βάθος, στριμώχτηκε ανάμεσα στους άλλους και πλησίασε τον Γίργκεν. Η γραμμή του μολυβιού στα μάτια της ήταν κατά τι πιο μαύρη απ’ ό,τι θα έπρεπε και το κραγιόν της κατά τι πιο πορτοκαλί. Έδωσε το χέρι στον Γίργκεν και χαμογέλασε συνωμοτικά. «Συγχαρητήρια. Σας δίνουμε ό,τι καλύτερο!» Ο Γίργκεν αναρωτήθηκε αν εννοούσε τη χήνα ή την Εύα.

Έπειτα από λίγο κάθονταν όλοι γύρω από το τραπέζι και κοιτούσαν το αχνιστό πουλερικό. Παραδίπλα, μέσα σ’ ένα κρυστάλλινο βάζο, ορθώνονταν σαν κτέρισμα τα κίτρινα τριαντάφυλλα που είχε φέρει ο Γίργκεν. Το ραδιόφωνο έπαιζε σιγανά μιαν απροσδιόριστη κυριακάτικη μουσική. Επάνω στον μπουφέ περιστρεφόταν μια χριστουγεννιάτικη πυραμίδα, κινούμενη από τρία κεριά που τρεμόφεγγαν. Το τέταρτο ήταν ακόμη ανέγγιχτο. Στη μέση της πυραμίδας, μπροστά από έναν στάβλο, έστεκαν η Μαρία, ο Ιωσήφ και η φάνη με το νεογέννητο παιδί. Γύρω από την

οικογένεια περιστρέφονταν σ' έναν αιώνιο κύκλο αμνοί, βοσκοί και οι Τρεις Μάγοι με τις καμήλες τους, που ποτέ δε θα έφταναν έως την Αγία Οικογένεια, ποτέ δε θα κατάφεραν να προσφέρουν τα δώρα τους στο Θείο Βρέφος. Την έθλιβε αυτό την Εύα όταν ήταν παιδί. Τελικά είχε αρπάξει το δώρο από τα χέρια του μελαψού βασιλιά και το ακούμπησε μπροστά από τη φάτνη. Τα επόμενα Χριστούγεννα, το κόκκινο δεματάκι από ξύλο είχε εξαφανιστεί, και έκτοτε ο μελαψός βασιλιάς έκανε κύκλους με άδεια χέρια. Το δώρο δεν εμφανίστηκε ποτέ ξανά. Η μητέρα της Εύας έλεγε αυτή την ιστορία κάθε χρόνο πριν από τα Χριστούγεννα, όταν κατέβαζε την πυραμίδα από τη σοφίτα. Η Εύα ήταν πέντε χρόνων όταν το έκανε αυτό, αλλά δεν το θυμόταν.

Ο πατέρας της άνοιξε με το ψαλίδι το στήθος της χήνας. «Ήταν κάποτε ζωντανή η χήνα;» Ο Στέφαν κοίταξε τον πατέρα του με ένα ερωτηματικό βλέμμα. Εκείνος έκλεισε το μάτι στον Γίργκεν. «Όχι. Είναι ψεύτικη χήνα. Μόνο για φαγητό». «Τότε στήθος!» Ο Στέφαν έτεινε το πιάτο στον πατέρα του. «Ζουζούνι, πρώτα ο επισκέπτης». Η μητέρα της Εύας πήρε το πιάτο του Γίργκεν –το δρεσδιανό σερβίτσιο με τα πράσινα φανταστικά ελικοειδή σχέδια– και το έτεινε στον σύζυγό της. Η Εύα είδε τον Γίργκεν να κοιτάζει διακριτικά γύρω του. Παρατηρούσε τον φθαρμένο καναπέ με την κίτρινη καρό κουβέρτα, την οποία η μητέρα της είχε ρίξει πάνω από ένα σημείο όπου το ύφασμα είχε λιώσει. Μάλιστα είχε πλέξει με το βελονάκι κι ένα μικρό σεμέν για το αριστερό μπράτσο του καναπέ. Εκεί καθόταν ο πατέρας της μετά τα μεσάνυχτα, όταν ερχόταν από την κουζίνα του, και ακουμπούσε τα πόδια στο χαμηλό σκαμπό με την επένδυση, όπως του είχε συστήσει ο γιατρός. Επάνω στο τραπέζι του καφέ ήταν τοποθετημένη η εβδομαδιαία εφημερίδα *Ο οικογενειακός φίλος*, ανοιγμένη στο σταυρόλεξο, που ήταν λυμένο κατά το ένα τρίτο. Ένα ακόμα σεμέν προσάτευε την πολύτιμη τηλεόραση. Ο Γίργκεν πήρε μια βαθιά ανάσα από τα ρουθούνια και ευχαρίστησε για το γεμάτο πιάτο που ακούμπησε μπροστά του η μητέρα της

Εύας, η οποία το γύρισε έτσι ώστε να δείχνει ιδιαίτερα λαχταριστό. Κι εκεί που το γύριζε, άρχισαν να χορεύουν τα σκουλαρίκια της. Ο πατέρας της Εύας, που είχε βγάλει το λευκό σακάκι και είχε φορέσει την κυριακάτικη ζακέτα του, κάθισε πλάι στην Εύα. Στο μάγουλο είχε κάτι μικρό και πράσινο. Μάλλον μαϊντανό. Η Εύα πέρασε το χέρι της γρήγορα πάνω στο απαλό του πρόσωπο. Ο πατέρας της το έπιασε και το έσφιξε για μια στιγμή, δίχως να κοιτάξει την Εύα. Εκείνη ξεροκατάπτε. Θύμωσε με τον Γίργκεν και την περιφρονητική ματιά του. Εντάξει, ήταν συνηθισμένος αλλιώς. Αλλά δεν μπορεί να μην έβλεπε πόσο προσπαθούσαν οι γονείς της, πόσο έντιμοι ήταν, πόσο αξιαγάπητοι.

Στην αρχή, όλοι έτρωγαν σιωπηλοί. Η Άνεγκρετ ήταν συγκρατημένη, όπως πάντα όταν είχαν επισκέπτες. Σκάλιζε με το πιρούνι το φαγητό της, δήθεν ανόρεχτα. Αργότερα, στην κουζίνα, θα μπούκωνε μέσα της τα αποφάγια και τη νύχτα θα τσάκιζε την κρύα χήνα στην αποθήκη. Έτεινε στον Γίργκεν τη θήκη με τα μπαχαρικά κλείνοντάς του το μάτι.

«Θέλετε πιπέρι, κύριε Σόοοοορμαν; Αλάτι;»

Ο Γίργκεν αρνήθηκε ευχαριστώντας την, κάτι που ο πατέρας της Εύας κατέγραψε χωρίς να σηκώσει τα μάτια.

«Στα φαγητά μου δε χρειάστηκε ποτέ κανένας να προσθέσει μπαχαρικά».

«Η Εύα μού είπε πως είστε νοσοκόμα... Στο δημοτικό νοσοκομείο;» ρώτησε ο Γίργκεν την Άνεγκρετ, που ήταν γι' αυτόν ένα αίνιγμα.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους, λες και δεν ήταν άξιο λόγου.

«Σε ποια κλινική;»

«Βρέφη».

Στη σιωπή που ακολούθησε, όλοι ξάφνου άκουσαν καθαρά τον εκφωνητή στο ραδιόφωνο: «Την προτελευταία Κυριακή πριν από τα Χριστούγεννα, η γιαγιά Χίλντεγκαρντ από την Γκέρα στέλνει χαιρετισμούς στην οικογένεια στο Βισμπάντεν, και ιδίως στον οχτάχρονο εγγονό της, τον Χάινερ». Ακούστηκε μουσική.

Η Έντιτ χαμογέλασε στον Γίργκεν.

«Και τι επαγγέλλεστε, κύριε Σόοοοορμαν;»

«Σπούδασα θεολογία. Τώρα εργάζομαι στην εταιρεία του πατέρα μου. Στη διεύθυνση».

«Εμπόριο εξ αποστάσεως... Σωστά; Η οικογένειά σας ασχολείται με το εμπόριο εξ αποστάσεως;» ρώτησε τώρα ο πατέρας.

Η Εύα τον σκούνηξε. «Μπαμπά, μην κάνετε τους χαζούς!»

Σύντομη σιωπή, ύστερα γέλασαν όλοι, ακόμα και ο Στέφαν, παρόλο που δεν καταλάβαινε γιατί. Η Εύα χαλάρωσε. Κοιτάχτηκαν με τον Γίργκεν. *Τελικά όλα πάνε καλά!* Η μητέρα της Εύας είπε: «Εννοείται ότι τον έχουμε κι εμείς τον κατάλογο Σόοοορμαν».

Ο Στέφαν τραγούδησε με φωνή φαλτσέτο το διαφημιστικό σλόγκαν: «Ο Σόοοορμαν τα 'χει όλα, ο Σόοοορμαν τα φέρνει όλα. Ντινγκ ντονγκ! Ντονγκ ντινγκ!»

Ο Γίργκεν ρώτησε με προσποιητή αυστηρότητα: «Έχετε κά-νει ποτέ καμιά παραγγελία; Αυτή είναι η καθοριστική ερώτηση».

Η Έντιτ έσπευσε να πει: «Φυσικά. Ένα σεσουάρ κι ένα αδιάβροχο. Ήμασταν πολύ ικανοποιημένοι. Καλό θα ήταν, όμως, να διαθέτετε και πλυντήρια. Δε μ' αρέσει πολύ η ιδέα να πάω στο Χέρτι για μια τόσο μεγάλη αγορά. Αυτοί εκεί πέρα σε τυλίζουν σε μια κόλα χαρτί. Αλλά άμα έχεις έναν κατάλογο, μπορείς να ζυγίσεις τα πράγματα με την ησυχία σου στο σπίτι».

Ο Γίργκεν έκανε ένα ευγενικό νεύμα. «Ναι, έχετε δίκιο, κυρία Μπρουνς. Έχω σχεδιάσει ήδη μερικές αλλαγές στην εταιρεία».

Η Εύα έριξε στον Γίργκεν ένα εμπυχωτικό βλέμμα. Εκείνος καθάρισε τον λαιμό του.

«Ο πατέρας μου είναι άρρωστος. Δε θα μπορεί να διευθύνει την εταιρεία για πολύ ακόμα».

«Λυπάμαι πολύ», αποκρίθηκε η μητέρα.

«Και τι έχει;» Ο πατέρας έτεινε στον Γίργκεν τη σαλτσιέρα. Ο Γίργκεν, όμως, δεν ήταν πρόθυμος να δώσει άλλες πληροφορίες. Έριξε σάλτσα στο κρέας του.

«Είναι πεντανόστιμο».

«Χαίρομαι».

Η Εύα ήξερε πως ο πατέρας του Γίργκεν υπέφερε από επιδεινούμενη αρτηριοσκληρωση. Ο Γίργκεν τής είχε μιλήσει μόνο μία φορά γι' αυτό. Υπήρχαν, της είχε πει, καλές και κακές μέρες. Αλλά η συμπεριφορά του πατέρα του γινόταν όλο και πιο απρόβλεπτη. Η Εύα δεν είχε γνωρίσει ακόμα τον πατέρα του Γίργκεν και τη δεύτερη σύζυγό του. Άλλωστε έπρεπε να προηγηθεί η επίσκεψη του μνηστήρα στους γονείς της μνηστής. Η Εύα είχε τσακωθεί με τον Γίργκεν επειδή διαφωνούσαν για το αν εκείνος θα ζητούσε το χέρι της στην πρώτη κιόλας επίσκεψη. Ο Γίργκεν ήταν αντίθετος. Οι γονείς της, ισχυρίστηκε, θα τον θεωρούσαν επιπόλαιο αν έμπαινε κατευθείαν στο ψητό. Ή, ακόμα χειρότερα, θα νόμιζαν ότι η Εύα ήταν σε ενδιαφέρουσα. Αυτή η αντιπαράθεση μεταξύ τους δεν είχε καταλήξει κάπου. Η Εύα προσπαθούσε να διαβάσει στο πρόσωπο του Γίργκεν αν σκόπευε να ρωτήσει σήμερα τον πατέρα της. Η ματιά του, όμως, δε μαρτυρούσε τίποτα. Παρατηρούσε τα χέρια του, που κρατούσαν το μαχαιροπίρουνο λίγο πιο σφιχτά απ' ό,τι συνήθως. Η Εύα ακόμα δεν είχε «συννευρεθεί σαρκικά» με τον Γίργκεν, όπως το αποκαλούσε ο γιατρός Γκορφ. Κι όμως, η ίδια ήταν πρόθυμη να το κάνει, μιας και είχε χάσει την αθωότητά της ήδη πριν από δύο χρόνια. Αλλά ο Γίργκεν ήταν απόλυτος στην άποψή του: όχι συνουσία πριν από τον γάμο. Ήταν συντηρητικός. Η γυναίκα όφειλε να υποτάσσεται στην εξουσία του άντρα. Από την πρώτη τους συνάντηση κιόλας, ο Γίργκεν είχε κοιτάξει την Εύα με έναν τρόπο θαρρείς και διάβαζε μέσα της, λες και ήξερε καλύτερα από την ίδια τι ήταν καλό γι' αυτήν. Η Εύα, που τόσες και τόσες φορές δεν ήξερε τι ήθελε στ' αλήθεια, δεν είχε αντίρρηση να την καθοδηγήσει κάποιος. Είτε στον χορό είτε στη ζωή. Χώρια που, με αυτό τον γάμο, θα ανελισσόταν κοινωνικά. Από κόρη ταβερνιάρη στο Μπόρνχαϊμ, σύζυγος ενός ευυπόληπτου επιχειρηματία. Η Εύα ένιωσε ζάλη στη σκέψη αυτή. Αλλά ήταν μια ευχάριστη ζάλη.

Μετά το μεσημεριανό φαγητό, η Εύα και η μητέρα της ετοίμαζαν τον καφέ στην ευρύχωρη κουζίνα. Η Άνεγκρετ τους είχε αποχαιρετήσει. Είχε απογευματινή βάρδια στο νοσοκομείο, έπρεπε να ταΐσει τα βρέφη της. Άσε που δεν τρελαινόταν κιόλας για το κέικ με κρέμα βουτύρου.

Η Εύα έκοψε το κορόνα κέικ Φρανκφούρτης σε μεγάλα κομμάτια, ενώ η μητέρα της άλεθε κόκκους καφέ σ' έναν μικρό ηλεκτρικό μύλο. Η Έντιτ Μπρουνς είχε στυλωμένο το βλέμμα στη συσκευή, που μούγκριζε. Αφού κόπασε ο θόρυβος, είπε: «Δεν είναι καθόλου ο τύπος σου, μικρή μου Εύα. Θέλω να πω, δεν μπορώ παρά να θυμηθώ εκείνο τον Πέτερ Κράους... Γι' αυτόν δεν έλιωνες κάποτε;»

«Απλώς επειδή ο Γίργκεν δεν είναι ξανθός;»

Η Εύα τρώμαξε, καθώς ήταν ολοφάνερο πως η μητέρα της δε συμπάθησε τον Γίργκεν – και η Εύα είχε σε μεγάλη εκτίμηση την ανθρωπογνωσία της μητέρας της. Ως ταβερνιάρισσα που ήταν, η Έντιτ Μπρουνς είχε συναντήσει αμέτρητους ανθρώπους. Ήταν σε θέση να ξεχωρίζει με την πρώτη ματιά έναν έντιμο από έναν ανέντιμο άνθρωπο.

«Αυτά τα μαύρα μάτια...»

«Μαμά, τα μάτια του είναι σκουροπράσινα! Πρέπει να κοιτάξεις καλύτερα».

«Τι να πω... Εσύ πρέπει να ξέρεις. Και η οικογένειά του, κι αυτή μια χαρά είναι. Εγώ, όμως, είμαι ειλικρινής, δεν μπορώ να κάνω αλλιώς, παιδί μου. Δε θα σε κάνει ευτυχισμένη αυτός».

«Γνώρισέ τον πρώτα και μετά μιλάς».

Η μητέρα της Εύας έριξε βραστό νερό στο γεμάτο φίλτρο του καφέ. Μοσχοβόλησε ο τόπος από το ακριβό χαρμάνι.

«Παραείναι κλεισμένος στον εαυτό του. Εύα, μου φαίνεται αλλόκοτος».

«Είναι σκεπτικός. Παλιά ήθελε να γίνει ιερέας, ξέρεις...»

«Θεός φυλάξοι!»

«Είχε σπουδάσει, μάλιστα, οχτώ εξάμηνα θεολογία. Αλλά στη συνέχεια γνώρισε εμένα. Και συνειδητοποίησε πως σε καμία πε-

ρίπτωση δε θ' άντεχε όλη αυτή την ιστορία με την αγαμία».

Η Εύα γέλασε, αλλά η μητέρα της παρέμεινε σοβαρή. «Τις σπουδές του τις σταμάτησε σίγουρα λόγω του πατέρα του. Έτσι δεν είναι; Επειδή πρέπει να αναλάβει την εταιρεία».

«Ναι». Η Εύα αναστέναξε· η μητέρα της δεν είχε όρεξη για αστεία. Κοιτούσαν και οι δύο το νερό που στάλαζε γουργουρίζοντας μέσα από το φίλτρο του καφέ.

Στο σαλόνι, ο αλλόκοτος Γίργκεν και ο πατέρας της Εύας έπιναν κονιάκ. Το ραδιόφωνο έπαιζε ακούραστα. Ο Γίργκεν κάπνιζε ένα τσιγάρο ενώ παρατηρούσε την ογκώδη ελαιογραφία πάνω από τον μπουφέ. Ο πίνακας απεικόνιζε ένα τοπίο αλμυρών λειμώνων στο φως του δειλινού, που αναφλεγόταν πίσω από ένα πρόσχωμα. Κάμποσες αγελάδες έβοσκαν σ' ένα πλούσιο λιβάδι. Δίπλα σ' ένα καλύβι, μια γυναίκα άπλωνε την μπουγάδα. Σε μικρή απόσταση, στη δεξιά άκρη του πίνακα, έστεκε μία ακόμα μορφή. Ήταν θαμπά ζωγραφισμένη, σαν να προστέθηκε εκ των υστέρων. Δεν μπορούσες να δεις αν ήταν ο βοσκός, ο σύζυγος ή ένας ξένος.

Ο Στέφαν γονάτισε στο χαλί και παρέταξε την πλαστική στρατιά του έτοιμη για μάχη. Τον Πούρτσελ τον είχαν αφήσει να βγει πάλι από το υπνοδωμάτιο και τώρα ήταν ξαπλωμένος μπρούμυτα και παρατηρούσε βλεφαρίζοντας τα στρατιωτάκια μπροστά από τη μύτη του. Ο Στέφαν σχημάτιζε μακριές σειρές. Είχε κι ένα κουρδιστό τενεκεδένιο τεθωρακισμένο. Αυτό παραμόνευε, ανέγγιχτο ακόμα, μέσα σ' ένα κουτί.

Εν τω μεταξύ, ο πατέρας της Εύας εξιστορούσε στον μέλλοντα γαμπρό του την οικογενειακή ιστορία σε αδρές γραμμές. «Ναι, από κει πάνω είμαι, από τη Βόρεια Θάλασσα, από το Γουίσι, από κει πέρα κατάγομαι. Ακούγεται κιόλας. Δεν ακούγεται; Οι γονείς μου είχαν κατάστημα. Εφοδιάζαν όλο το νησί. Καφέ, ζάχαρη και τζάμια. Όλα τα είχε το μαγαζί μας. Δηλαδή, περίπου όπως και το δικό σας, κύριε Σόοορμαν. Η μάνα μου πέ-

θανε νωρίς. Ο πατέρας μου δεν το ξεπέρασε ποτέ στ' αλήθεια. Έχει φύγει κι αυτός εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Την Έντιτ, τη γυναίκα μου, τη γνώρισα στη σχολή τουριστικών επαγγελματιών στο Αμβούργο. Αυτό έγινε το '34, τότε ήμασταν ακόμη άβγαλτοι! Η γυναίκα μου κατάγεται από οικογένεια καλλιτεχνών. Απίστευτο δεν είναι; Οι γονείς της ήταν και οι δύο μουσικοί, έπαιζαν στη φιλαρμονική. Αυτός πρώτο βιολί, εκείνη δεύτερο. Στο γάμο τους συνέβαινε το ακριβώς αντίθετο. Η μητέρα της γυναίκας μου ζει ακόμα, στο Αμβούργο. Η γυναίκα μου ήταν να μάθει κι αυτή βιολί, αλλά είχε πολύ κοντά δάχτυλα. Οπότε αποφάσισε να γίνει ηθοποιός. Αλλά αυτό τής το απαγόρευσαν αυστηρότατα. Κι έτσι, είπε τουλάχιστον να δει τον κόσμο, οπότε την έστειλαν στη σχολή τουριστικών επαγγελματιών».

«Και σας τι σας έφερε εδώ;» Ο Γίργκεν ρώτησε με φιλικό ενδιαφέρον. Η χήνα τού είχε αρέσει. Συμπάθησε τον Λούντβιχ Μπρουνς, που του έδινε με τόσο ζήλο λογαριασμό για την οικογένειά του. Η Εύα είχε κληρονομήσει το αισθησιακό στόμα από τον πατέρα της.

«Το Γερμανικό Μαγειρείο ανήκε σ' έναν ξάδερφο της γυναίκας μου, που ήθελε να το πουλήσει. Κι αυτό ήρθε και ταίριαξε σαν τον κώλο με το βραζί. Και να μου συγχωρήσετε την έκφραση. Αρπάξαμε, λοιπόν, την ευκαιρία από τα μαλλιά και το ξανανοιξαμε το '49. Δεν το μετανιώσαμε ποτέ».

«Ναι, η οδός Μπέργκερ είναι καλή περίπτωση...»

«Το καθωσπρέπει ένα τρίτο της, να το τονίσω αυτό, κύριε Σόρομαν!»

Ο Γίργκεν χαμογέλασε καθησυχαστικά.

«Που λέτε, τότε που παρουσιάστηκε το πρόβλημα με την πλάτη, ο γιατρός μού είπε να το κλείσω! Κι έκατσα και του έβαλα κάτω τη σύνταξή μου. Τώρα ανοίγουμε μετά τις πέντε. Αλλά την άνοιξη, τέρμα πάλι η ζωή η χαρισάμενη!»

Έμειναν σιωπηλοί. Ο Γίργκεν κατάλαβε ότι κάτι απασχολούσε τον Λούντβιχ. Περίμενε. Ο Λούντβιχ ξερόβηξε, δεν κοίταξε τον Γίργκεν.

«Ναι, η ιστορία με την πλάτη μου ξεκίνησε στον πόλεμο».

«Τραυματισμός;» ρώτησε ο Γίργκεν ευγενικά.

«Ήμουν στα μαγειρεία. Στο δυτικό μέτωπο. Έτσι, πληροφορο-
ριακά». Ο πατέρας της Εύας κατέβασε μονορούφι το υπόλοιπο
κονιάκ. Ο Γίργκεν παραξενεύτηκε λίγο. Δεν κατάλαβε πως ο
Λούντβιχ Μπρουνς είχε πει μόλις ψέματα.

Παφ, παφ, παφ! Ο Στέφαν είχε ξαμολήσει το τεθωρακισμέ-
νο του, που όργωνε με φοβερό σαματά το χαλί, σαν να διέσχιζε
κάποιο ελώδες τοπίο στα ανατολικά. Το όχημα ξάπλωνε κάτω
το ένα στρατιωτάκι μετά το άλλο.

«Μικρέ, πήγαινε στον διάδρομο να παίξεις!»

Αλλά ο Στέφαν δεν έλεγε να πάρει τα μάτια του από τον Γίρ-
γκεν. Εκείνος φοβόταν την αμεσότητα των παιδιών. Ωστόσο, θυ-
μήθηκε τα λόγια της Εύας, ότι έπρεπε να κερδίσει την καρδιά
του Στέφαν.

«Θα μου δείξεις και μένα το τανκς σου, Στέφαν;»

Ο Στέφαν σηκώθηκε κι έδωσε στον Γίργκεν το τενεκεδένιο
παιχνίδι.

«Είναι σχεδόν διπλάσιο από κείνο που έχει ο Τόμας Πραϊσ-
γκάου».

«Ο Τόμας είναι ο καλύτερός του φίλος», εξήγησε ο Λούντβιχ
και ξαναγέμισε τα ποτήρια με κονιάκ.

Ο Γίργκεν αντιμετώπισε το τεθωρακισμένο με τον δέοντα
θαυμασμό. Ο Στέφαν διάλεξε ένα από τα στρατιωτάκια στο χα-
λί. «Κοίτα, αυτό το ζωγράφισα εγώ! Είναι γιάννης. Νέγρος!»

Ο Γίργκεν κοίταξε τη μικρή πλαστική φιγούρα με το ζωγρα-
φισμένο πρόσωπο την οποία του έτεινε ο Στέφαν. Το πρόσωπο
ήταν κόκκινο σαν το αίμα. Ο Γίργκεν έκλεισε τα μάτια, αλλά η
εικόνα δε διαλύθηκε αμέσως.

«Και ο Αϊ-Βασίλης θα μου φέρει αεροβόλο!»

«Αεροβόλο...» επανέλαβε ο Γίργκεν αφηρημένος. Ήπιε
μα γερή γουλιά από το ποτήρι του. Σύντομα η ανάμνηση θα
έσβηνε.

Ο Λούντβιχ τράβηξε τον Στέφαν κοντά του. «Αφού δεν το ξέρεις ακόμα, μικρούλη μου». Εκείνος, όμως, ελευθερώθηκε από την αγκαλιά του πατέρα του.

«Πάντα παίρνω αυτό που θέλω».

Ο Λούντβιχ έριξε μian απολογητική ματιά στον Γίργκεν. «Δυστυχώς, είναι αλήθεια. Ο μικρός είναι τελείως κακομαθημένος. Βλέπετε, ούτε που είχαμε υπολογίσει, εγώ και η γυναίκα μου, ότι μετά τα κορίτσια θα ερχόταν κι άλλο παιδί».

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο στον διάδρομο. Ο Στέφαν έφτασε πρώτος στη συσκευή και απήγγειλε μουρμουριστά τα έτοιμα λόγια του: «Σας μιλάει ο Στέφαν Μπρουνς, στην οικία της οικογένειας Μπρουνς. Ποιος είναι, παρακαλώ;» Ο Στέφαν αφουγκραζόταν. Κατόπιν φώναξε: «Εύα, ο κύριος Κέρτινγκ, εσένα θέλει!» Η Εύα βγήκε από την κουζίνα, σκουπίσε τα χέρια στην ποδιά της κι έπιασε το ακουστικό. «Κύριε Κέρτινγκ; Τι συμβαίνει; Τώρα αμέσως; Μα είμαστε εδώ...»

Ο συνομιλητής της διέκοψε την Εύα, η οποία άκουγε και συνάμα κοιτούσε μέσα από την ανοιχτή πόρτα τους δύο άντρες που κάθονταν στο τραπέζι. Έδειχναν εξοικειωμένοι μεταξύ τους. Στη συνέχεια είπε στο ακουστικό: «Εντάξει, έρχομαι». Έκλεισε το τηλέφωνο.

«Λυπάμαι πάρα πολύ, Γίργκεν... Ήταν το αφεντικό μου. Πρέπει να πάω στη δουλειά».

Η μητέρα της βγήκε από την κουζίνα κρατώντας τον δίσκο με τους καφέδες.

«Την Κυριακή πριν από τα Χριστούγεννα;»

«Φαίνεται πως είναι επείγον. Γίνεται μια δίκη την άλλη εβδομάδα».

«Ε, το καθήκον είναι καθήκον, και το σναπς είναι σναπς, όπως λέω κι εγώ». Ο Λούντβιχ σηκώθηκε όρθιος. Το ίδιο έκανε και ο Γίργκεν.

«Αλλά εσείς θα μείνετε. Θα δοκιμάσετε και το κέικ Φρανκφούρτης!»

«Είναι με γνήσιο βούτυρο. Ένα ολόκληρο μισόκιλο!» συμπλήρωσε η Έντιτ.

«Και δεν είδες ακόμα το δωμάτιό μου!»

Ο Γίργκεν συνόδεψε τη μνηστή του έως τον διάδρομο. Η Εύα είχε αλλάξει ρούχα και τώρα φορούσε ένα απλό ταγέρ γραφείου. Ο Γίργκεν τη βοήθησε να φορέσει το ανοιχτόχρωμο καρό μάλλινο παλτό της, μουρμουρίζοντας με κωμική απελπισία: «Εσύ το μεθόδευσες, σαν δοκιμασία... Έτσι δεν είναι; Θέλεις να μ' αφήσεις μόνο με την οικογένειά σου για να δεις πώς θα τα πάω;»

«Δε θα σε φάνε».

«Ο πατέρας σου, πάντως, έχει ήδη μάτια κατακόκκινα σαν αίμα».

«Είναι από τα παυσίπονα που παίρνει. Σε μία ώρα θα έχω γυρίσει. Σίγουρα πρόκειται για κείνη την αγωγή αποζημίωσης, για τα τμήματα του μηχανήματος από την Πολωνία που δε λειτουργούν».

«Να σε πάω με το αυτοκίνητο;»

«Έρχεται σε λίγο κάποιος να με πάρει».

«Θα έρθω κι εγώ. Ποιος ξέρει... Αν δεν είσαι προσεκτική, στο τέλος μπορεί να βρεθείς εκτεθειμένη».

Η Εύα φόρεσε τα γάντια της από δέρμα ελαφιού, το δώρο του Αϊ-Βασίλη από τον Γίργκεν.

«Ο μοναδικός πελάτης που με εξέθεσε ποτέ ήσουν εσύ».

Κοιτάχτηκαν. Ο Γίργκεν ήθελε να φιλήσει την Εύα. Εκείνη τον τράβηξε στη γωνία του διαδρόμου, δίπλα στην γκαρνταρόμπα, όπου οι γονείς της δεν μπορούσαν να τους δουν. Αγκαλιάστηκαν, χαμογέλασαν, φιλήθηκαν. Η Εύα αισθάνθηκε τον ερεθισμό του Γίργκεν, είδε στα μάτια του πως την ποθούσε. Την αγαπούσε; Η Εύα τον έκανε πέρα. «Σε παρακαλώ, ρώτησέ τον σήμερα... Ναι;»

Ο Γίργκεν δεν απάντησε.

«Και σε περίπτωση που δεχτείτε, αρχίστε να μαθαίνετε και το αναγκαίο λεξιλόγιο».

«Τι εννοείτε; Στρατιωτική ορολογία;»

«Όλες τις πιθανές λέξεις για το πώς μπορεί κανείς να σκοτώσει έναν άνθρωπο».

Η νεαρή Εύα Μπrouns ζει μια ανέμελη ζωή στη Φρανκφούρτη του 1963. Ο πόλεμος είναι μια δολή παιδική ανάμνηση, η ταβέρνα του πατέρα της πηγαίνει καλά, και ο Γίργκεν, ο πλούσιος φίλος της, ετοιμάζεται να της κάνει πρόταση γάμου.

Όλα, όμως, ανατρέπονται όταν προσλαμβάνεται ως διερμηνέας σε μια δίκη για εγκλήματα πολέμου, όπου και γνωρίζει τον Ντέιβιντ Μίλερ, έναν μαχητικό και αινιγματικό Καναδό δικηγόρο. Μεταφράζοντας τις καταθέσεις, η Εύα έρχεται για πρώτη φορά αντιμέτωπη με το τρομερό παρελθόν της πατρίδας της. Και αρχίζει να αναρωτιέται. Γιατί οι δικοί της αντιδρούν τόσο στη συμμετοχή της στη διαδικασία; Γιατί δε μιλούν ποτέ για το τι έκαναν στον πόλεμο;

Καθώς η «Δεύτερη Δίκη του Άουσβιτς», όπως θα μείνει στην Ιστορία, συγκλονίζει μια ολόκληρη χώρα, η Εύα δεν μπορεί πια να είναι απλώς η καλή κόρη που ετοιμάζεται να γίνει καλή σύζυγος. Πρέπει να διαλέξει ανάμεσα στις έτοιμες αλήθειες και σε αυτό που της λείπει η συνείδησή της. Ανάμεσα στη συλλογική λήθη και στην προσωπική ευθύνη – και, τελικά, ανάμεσα στο μίσος και στην αγάπη.

Έως πού θα έφτανες για την αλήθεια;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-3341-7

9 786180 133417

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ. 22392

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ